

25-11-1992

Estimada Lousa. Així veig, sobre la teva carta; ja
veus que et contava sincerament. No em dius que
és la malaltia del teu amor i suposo que no
serà res d'importància; desitjo que ben aviat
pogues tornar a passejar per aquesta Barcelona
que tan lluny em semblava.

Les teves anores per que t'escrigui curiat, i la
teva queixa em semblen ben injustes. La meua
última carta no em pas més curta que la teua
són habitualment. Tot el que tu em reueus -
mi, manau, manau, ~~manau~~, ~~manau~~, ~~manau~~,
etc, etc, etc podria dir-ho jo també de la teua
última carta. Et que passa si que jo, comproment-
que ressano per algun altre costat callava i subia
en silenci. No, des d'un punt de vista de
l'estricta justícia, - i d'una absoluta igualtat, no et
mereixes pas que t'escrigui ni sovint, ni jaire
llarg. Et que passa... si que jo sóc un noi llarg
tant antiqment, i que no cec que la dona
tinguin iguals drets que es homes. Cec que
em tenen molts més. I un d'aquests és
el de manau als pobres desgraciats que es

escrivim epístoles telefòniques, que elles
contaten amb telegames - si contaten.

I aquí em tens, disposat a escriure - sense tenir
es a dir: l'at rei qui l'ha volu (així és en
francès, eh?)

La veritat és que m'has entès per la
manera de les teves paraules, i després pel
retorn del Pòl. Fera tant temps que no m'ha
mirat cap! No m'agrada gaire aquest últim; la
frase van, dura, i amb un pentinat que no
és per ella. Així; tot em passa molta estona
contemplant!

Em demana que et conti cosa. Pòl de
mi! Vós sabeu un dia sense de la meua
existència? Anarí, dimecres 25 de febrer de 1942.
m'he despertat cap allà a tres quarts de 9. He
començat la ~~radio~~ tot sentint ràdio lònica; unes
notícies, després música fins a les 10. hores ha
arribat la infermera a casa meua, i en tant,
m'ha contat algunes de les coses de la casa. Després
m'he llevat i, com que era dimecres, m'he
rentat la cara. Un cop net, he anat a fer
companyia al metge instant, que està rebent.

i ten portat de la guerra, de Stefan Zweig, d'
uns llibres de medicina que està llegint. He
tornat a casa i m'he ficat al lit. Repòs. M'he
la Vangràndia. A mitja dia, em sentia tan enso-
pit que em disposava a escoltar el consultori
de la On Fortuny, ja em venia dels meus cajards
però ah! entre la Maria Plana. Parlem de pasta,
i llegim una mica de Divina Comèdia. Dinars.
mitja dia. I una interminable tarda omplerta
amb una sonata de Brahms a la radio, el
Danceo Maldito de la Codorniz i alguna
vintita de companyes. Ara són la 10 del vespre,
i l'estic escrivint. D'ingni poc em ficari al lit,
i somnaria, i, no hi hi pot ser o no d'alguna,
dema no recorda ni jo es meus somnis... I
cada dia es semblant a l'anterior. Ja meus
si tinc poques coses que contar. Passo un tem-
porada que fins i tot a plus Hegeixu. Veió voler
estudiar Hato, i no he tingut manera de passar
de la declinacions. Ara em comença començar per
l'italià; ~~haja~~ tinc molta gana de llegir tota
la Comèdia en l'original, i penso que no

ha de ser molt difícil. Potser et semblaria una
folia o una tentativa; m'he tant de compte
de les ocupacions i es projecta vàcties que
ja no se m'ant estudia mai que una que
mai em podria en servei de la. ~~Si no que~~
Si un dia em trobis unat de repent, t'asse-
guro que em contaria un esforç enorme
més, com la altra persona. Em penso que
hi ha alguna cosa definitivament compada en mi
- almenys en les meves ambicions. I penso que
és molt millor així.

Dei. No em diris que aquesta
vegada no t'he escrit la not exigida que
m'escriguis d'una o altra manera. Simple-
ment, et dic que com m'has m'escrigui
més content estaré...

Don't